

Efter en tids uppehåll ska jag nu försöka ro i land projektet att gå igenom temat "Följa Jesus i en rädlans kultur". Till min hjälp har jag boken med samma tema av Scott Bader- Saye (Spricka Förlag, 2020).

Med reservation att jag kan vara ganska svepande i detta ytterst angelägna ämne. Jag kommer endast att kort nämna varje kapitel framöver för att försöka knyta ihop säcken emot slutet. Ämnet skulle man kunna hålla undervisningspass, så pass bredd har den.

Vi stannade vid kapitel 4 som handlar om att "Sätta rädslan på sin plats" och här hamnar författaren till boken på nåden och det är precis här jag vill landa. För det endast genom den kan ge oss modet att frukta på det som nåden bör. Nåden sätter rädslan på sin plats. Men hur fungerar det i praktiken?

Vi kan börja med några strategier för att vår vänstra hjärnhalva-rationellt undersöka sambandet mellan rädsla och hot. Vi kan komma att komplettera dessa med några strategier för vår högra hjärnhalva genom att utveckla sådana praktiker som reflektion och kontemplation vilka kan lösa rädlans grepp om vår själ. Det finns mycket att säga om att förstå när och var denna rädsla är berättigad, men sanningen är att det är svårt att resonera sig ur rädsla. Oavsett din förmåga att säga "Denna förmåga är rationell", lyder inte alltid rädslan vår befallning att upphöra. Rädsla är att känna som inte kan kommenderas hur den ska uppföra sig.

Vi behöver både förstå bättre och lösa upp den kontroll rädsla utövar i våra känsloliv. Vi måste hitta verktyg som hjälper oss att avgöra när rädsla är ett naturligt varningstecken och när den är en giftig tyrann som hotar vår karaktär,såväl som våra gemenskaper och samhällen. Rädslan i sig är inte något ont, men den kan bli det. Överdriven eller oordnad rädsla kan tömma livet på glädje, kan begränsa våra perspektiv och ge näring åt vårt hat. Frukten kan få oss att älska mindre eftersom vi allt för mycket räds de sorgens frön som finns i all kärlek. Överdriven rädsla kan beröva våra liv lekfullhet,nyfikenhet och äventyr. Rädslan kan vara en gåva,men det kan också vara ett gift. Hur vet vi skillnaden? Hur sätter vi den på plats?

Återigen kan Thomas av Aquino hjälpa oss att kartlägga rädlans terräng. Thomas observerar att rädsla uppstår ur föreställningen om något framtida ont (något som berövar oss det vi har kärt) som är både förestående och svårt att stå emot. Därav följer att rädslan kan vara oordnad på två grundläggande sätt. Vi kan rädas *det* vi inte bör rädas, antingen för att hotet inte är för att det vi fruktar att förlora inte är något om vi borde ha fäst oss vid över huvud taget (såsom rikedom eller makt). Eller så kan vi rädas *så som* vi inte borde rädas, det vill säga, vi kan vara rädda för ett verkligt hot, men ha en överdriven rädsla. Med hjälp av Thomas definition har vi ett sätt att testa rädslan, så att vi blir mer reflekterande och mindre fångna.

Vi är rädda för *det* vi inte bör vara rädda för på många sätt.Om,som Thomas säger, det vi fruktar är något framtida ont som är nära förestående, är av stor omfattning och hotar att beröva oss något som vi med rätta älskar- att då rädas det vi inte borde rädas skulle innebära att frukta objekt som faktiskt inte omfattar alla dessa gemenskaper. Vi kanske med orätt fruktar (a) något som är nära förestående (närvarande eller som närmar sig snabbt) men inte av stor omfattning - det vill säga inte särskilt stort trots allt och därmed lätt avvärjt.; (b) något som är av stor omfattning och överhängande men som inte vill något verkligt ont ; eller (d) något ont som är nära och förestående och av stor omfattning men som bara äventyrar kärlek

till något som vi på ohälsosamt sätt har fäst oss vid. När vi använder Tomas definition som riktmärke är vi på väg att sätt rädslan på sin plats.